

תפ"ח 17608/10/15 - מדינת ישראל נגד אחמד אבו ליל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

05 ינואר 2017

תפ"ח 17608-10-15 מדינת ישראל נ' אבו ליל (עציר)

תפ"ח 17723-10-15

לפני כב' השופטת רות לורך, סג"נ - אב"ד
כב' השופט צבי דותן
כב' השופטת דבורה עטר
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם
אחמד אבו ליל (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד יעל זליג

ב"כ הנאשם: עו"ד גיל פרידמן

הנאשם הובא ע"י שב"ס

גזר-דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות הריגה, לפי סעיף 298 לחוק העונשין התשל"ז-1977 ושיבוש הליכי משפט לפי סעיף 244 לחוק זה.

במסגרת הסדר הטיעון הומר האישום ברצח, להריגה, אשר הוסכם בין הצדדים כי נסיבותיה מצויות ברף הגבוה של החומרה. כמו כן הוסכם כי המאשימה תעתור למאסר בפועל למשך 22 שנים, מאסר על תנאי ופיצויים, בעוד שההגנה תטען לעונש כראות עיניה.

כתב האישום המתוקן

2. ביום 10.9.15 בשעה 10:00 לערך הגיע הנאשם לבית המצוי בשלבי בניה, בעיר קלנסוואה, המשמש כתחנת סמים, על מנת לפגוש את מוחמד סלאמה (להלן: "הבית" ולהלן: "המנוח").

עמוד 1

המנוח ששהה בקומה העליונה של הבית, זרק לעבר הנאשם, שהמתין בכניסה, סמים מסוג נייס גאי. בין השניים נתגלע ויכוח בשל כמות הסמים, בעקבותיו החלו המנוח ואחיו להתקוטט עם הנאשם, כשהמנוח אוחז במקל ואחיו בארגז.

לאחר מכן פנה הנאשם לביתו, הממוקם בקרבת מקום, יצר קשר טלפוני עם אחר וביקש ממנו לארגן לו נשק מסוג "קרלו" בתמורה ל-3,000 ש"ח ואולם הלה סירב לבקשתו. אז נטל הנאשם סכין, שאורכה 24 ס"מ וצעד לעבר ביתו של המנוח, כשאינו שועה לניסיונות אחיו, שנסע אחריו ברכבו, להניאו מלשוב אל הבית.

הנאשם הגיע אל הבית בשעה 10:45 לערך ועלה לקומה השנייה שם שהה המנוח. במהלך קטטה נשך הנאשם את המנוח בכתפו ובמרפקו, שרט אותו בלחיו השמאלית, באפרכסת אוזנו הימנית ובגבו ודקר אותו בבית החזה, דקירה באורך של למצער 9 ס"מ, אשר פגעה בליבו של המנוח, הסבה לו נזק חמור והביאה למותו של המנוח.

לאחר מכן נסע הנאשם עם אחיו ברכבו והשליך את הסכין ששימשה אותו לדקירה.

תסקיר שירות המבחן

3. הנאשם רווק כבן 21, יליד ירדן, אשר עלה ארצה בהיותו כבן 6. הוא סיים 7 שנות לימוד בפנימייה ונשר נוכח בעיות הסתגלות. בהמשך השתלב במעגל התעסוקה ואולם עובר למעצרו התקשה לשמור על יציבות בעבודתו. משפחתו של הנאשם מונה 13 ילדים, כאשר הנאשם הוא העשירי שבהם. אחד מאחיו נפגע בפיגוע ונותר נכה, אביו נכה ומתמודד עם בעיות נפשיות ושני ההורים אינם עובדים.

הנאשם הדגיש בפני שירות המבחן את הקושי להתמודד עם המעצר, התערערות מצבו הנפשי עד שביקש לשים קץ לחייו פעמיים. כמו כן את ההטבה שחלה במצבו הנפשי לאחר מעקב וטיפול פסיכיאטרי והשתלבותו בהליכים טיפוליים, בין כותלי בית הכלא.

הנאשם פירט כי שנה עובר לאירוע החל לצרוך בקביעות סמים מסוג נייס גאי, אליהם נחשף באמצעות המנוח ובעת ביצוע העבירה היה נתון תחת השפעת הסם. בהתייחסותו לעבירה תיאר הנאשם כי חריגה לאורחות חייו. לדבריו, הגיע אל הבית ביום האירוע, במטרה להפסיק את הקשר עם המנוח ונתגלע ביניהם ויכוח נוכח דרישת המנוח להחזר כספי, אשר הסלים לפסים אלימים מצד המנוח ואחיו שגרמו לפציעתו. הנאשם תיאר בנוסף כי עזב את הבית כשהוא חווה תחושות השפלה מצדו של המנוח ואולם התקשה לשחזר את המשך האירוע בציינו כי כלל הפעולות בהן נקט במהלכו אינן זכורות לו.

שירות המבחן התרשם בדבר הקושי הרגשי של הנאשם להתמודד עם חומרת התנהגותו המתוארת ותוצאותיה, כמו גם תחושת בהלה נוכח אובדן השליטה והפוטנציאל להתנהלות אלימה שהובילה למות המנוח.

הנאשם ביטא חרטה ובושה נוכח התנהגותו, ניכר היה חששו מהאופן בו יתויג על ידי סביבתו הקרובה והרחוקה ושירות המבחן התרשם כי עסוק בפערים שנחשפו בהתנהגותו בין חלקיו המתפקדים לבין חלקיו האלימים שהובילו למות אדם.

שירות המבחן התרשם כי ביצוע העבירות משקף דפוסים תוקפניים מופנמים של הנאשם שהצטברו במשך תקופה, הסלימו, גם על רקע צריכת סמים בלתי מבוקרת והגיעו לכדי התפרצות ביום העבירה.

השירות התקשה להעריך האם הקושי שהביע הנאשם לזכור את פרטי האירוע והשתלשלותו נבע מדפוס הסתרה או טשטוש או שמא מהווה מנגנון הגנה להתמודדות עם תוצאות מעשיו.

כמו כן קבע כי הסיכון להישנות עבירות אלימות הוא בינוני וכך גם הרמה הצפויה של חומרתן.

שירות המבחן המליץ כי במידה ויוטל על הנאשם עונש מאסר, יילקחו בחשבון העובדה כי המדובר במאסרו הראשון, גילו הצעיר, החרטה שהביע והפנמת תוצאות מעשיו- הרג המנוח.

טיעוני ב"כ המאשימה לעונש

4. הודגשו השיקולים שעמדו בבסיס עריכת הסדר הטיעון ותיקון כתב האישום, מעבירת רצח להריגה הנוגעים להיבט המודיעיני, כפי שפורטו לפנינו וכן קושי ראייתי בהיבט המשפטי, בשים לב לכך כי מותו של המנוח נגרם מדקירה אחת בלבד, באזור הלב. עוד פורטו בהקשר זה מחד גיסא, חומרת נסיבות ביצוע העבירה. כאשר לא נתקרה דעתו של הנאשם גם לאחר ששב לביתו. הוא פנה לקבלת נשק ומשזה לא עלה בידו הצטייד בסכין וחזר לדקור את המנוח, כשהוא מכריז בפני אביו "אני אראה להם מי זה גבר" ולא שעה לניסיונותיו של אחיו להניא אותו מהמעשה. מאידך גיסא, אמירותיו של הנאשם לבני משפחתו כי לא התכוון להרוג את המנוח.

ב"כ המאשימה, הגישה פסיקה התומכת לטעמה בעתירתה להשתת מאסר ברף המקסימלי של עבירת ההריגה, 20 שנה, נוכח ההסכמה להיותה נושקת בנסיבותינו לעבירת רצח ועתרה להשתת מאסר למשך שנתיים נוספות נוכח עבירת השיבוש.

נטען לחומרה כי המדובר באירוע מתוכנן שהתרחש ביוזמת הנאשם, על רקע נסיבות קלות ערך, ויכוח שהתגלע בינו לבין המנוח על סמים. בגדרו גדע הנאשם את חייו של המנוח, צעיר יליד שנת 1991.

ב"כ המאשימה הפנתה לעולה מהתסקיר, באשר לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות המורכבות של הנאשם ומאידך לקושי בדחיית סיפוקים ואימפולסיביות במצבי דחק.

לפיכך עתרה לבית המשפט לאמץ את עתירתה העונשית על פי הסדר הטיעון ולהשית על הנאשם מאסר למשך 22 שנים, מאסר על תנאי ופיצוי בסך של 200,000 ₪.

טיעוני ב"כ הנאשם לעונש

5. ב"כ הנאשם טען, בהסתמך על פסיקה שהגיש, כי מתחם העונש ההולם מצוי בטווח שבין **8-18** שנים, בהדגישו כי נסיבות עבירת השיבוש מצויות במדרג הנמוך ביותר של החומרה וקשורות לעבירת ההריגה ואין בהן כדי להשפיע

כשלעצן על גובה המתחם.

הודגש כי המדובר בנאשם צעיר, בן למשפחה קשת יום ואב הלוקה בנפשו, שביצע את העבירות בגיל 19, בהיותו תחת השפעת סמים ומחמת גילו הצעיר ואישיותו הבלתי בשלה.

זאת על רקע היותו קורבן לאלימות מצדו של המנוח, שהוא סוחר סמים ואחיו, נוכח העדר יכולת כספית לשאת בתשלום בעבור סמים.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה, צוין כי אין חולק אמנם שהנאשם פנה לביתו והצטייד בסכין ואולם המדובר בתכנון ברף הנמוך. שכן הנאשם שב אל הבית ודקר את המנוח זמן קצר ביותר לאחר שהוכה, בניסיון לשמור על כבודו.

עוד נטען באשר לאי יכולתו של הנאשם להבין את המעשים ולרסן עצמו וכן להתגרות שהיא מצדו של המנוח, בנקיטת אלימות כלפיו ביחד עם אחיו, כשהנאשם שרוי במצוקה נפשית, נוכח היעדר יכולת כספית לרכוש סמים.

באשר לפגיעה במשפחת הנאשם נטען, תוך הפניה למסמכים שהוגשו, כי אביו לוקה בנפשו ועול פרנסת המשפחה כולה וכן מימון תשלומי הקנטינה של הנאשם, מוטלים על כתפי אמו הנכה גם היא. נסיבות שיש בהן כמו גם ביכולתו הכספית המוגבלת של הנאשם כדי להיזקק לקולא גם ברכיב הפיזיו שיוטל, על מנת שלא לפגוע בסיכויי השיקום שלו.

באשר לשיקולי השיקום המתקיימים בעניינו של הנאשם, הופננו לגילו של הנאשם, התנהגותו החיובית בין כתלי הכלא והמלצת שירות המבחן לטיפול במסגרת מאסרו.

ב"כ הנאשם טען שיש לגזור את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של המתחם. שכן חרף חומרת המעשה, אין להתעלם מנטילת האחריות, היעדר עבר פלילי, ההתגרות מצדו של המנוח וכן גילו הצעיר של הנאשם בעטיו אף יש להפיח בו תקווה לחזור לשגרת חיים תקינה בעתיד.

דבר הנאשם

6. הנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו ועתר לבית המשפט למתן הזדמנות לפתוח דף חדש בחייו ולתקן דרכיו.

דין והכרעה

ריבוי עבירות

7. הנאשם הורשע בביצוע שתי עבירות: הריגה ושיבוש הליכי משפט. ואולם, יש לראות במעשה השיבוש כחלק בלתי נפרד מהתנהלותו העבריינית של הנאשם, בגדר עבירת ההריגה ולפיכך מדובר במעשים המתלכדים למסכת עובדתית אחת שיש ביניהם קשר הדוק, שיש לראותם כאירוע אחד, ולקבוע מתחם ענישה אחד בגינם.

מתחם העונש ההולם

8. בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם על בית-המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ובמדיניות הענישה הנוהגת.

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו

9. עבירת ההריגה בה הורשע הנאשם פוגעת בערך חברתי ראשון במעלה, קדושת חיי אדם.

כפי שנקבע בע"פ 7637/05 יוסף נ' מדינת ישראל (5.7.2007): "לקדושת חיי האדם, מטבעה, שמור מקום בשורה הראשונה של ערכי כל חברה אנושית, וישראל בכלל זה; שאם אין חיים, חברה מנין. קיפוד חיי אדם מחייב מאסר לשנים ארוכות".

עוד נקבע בהקשר זה: "קדושת חיי אדם היא ערך עליון. היא נובעת מערכי יסוד אנושיים, היא נובעת מן הערכים שבבסיסה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית; היא עוגנה בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, הקובע (סעיף 1) כי 'זכויות היסוד של האדם בישראל מושתתות על ההכרה בערך האדם, בקדושת חייו...'. והאוסר (סעיף 2) על פגיעה בחייו, בגופו או בכבודו של אדם באשר הוא אדם'... " (ע"פ 1569/13 חוסיין אל שייך-כריים נ' מדינת ישראל (13.1.2015)).

10. מידת הפגיעה במקרה זה היא מירבית שכן הנאשם קיפד את חיי המנוח בדקירת סכין שפגעה בליבו.

11. בנוסף הורשע הנאשם בביצוע עבירה של שיבוש הליכי משפט הפוגעת בערכים המוגנים של שמירה על שלטון החוק, הסדר הציבורי ותקינות הליכי החקירה והמשפט.

מידת הפגיעה של הנאשם בערך המוגן אינה מועטה שכן השליך את הסכין ששימשה אותו לביצוע עבירה כה חמורה, במטרה להסוות את מעשיו ולמנוע מגורמי החקירה למצות את חקר האמת.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה

12. משנה חומרה בנסיבות האירוע והצדדים מסכימים כי מצויות במדרג הגבוה של עבירת ההריגה.

הנאשם הגיע אל הבית, על מנת לרכוש סמים מהמנוח. בין השניים התגלע ויכוח על רקע זה, במהלכו נקטו המנוח ואחיו באלימות כלפי הנאשם.

שלב זה בא אל קיצו בעזיבת הנאשם את הבית. ואולם גם לאחר שובו של הנאשם לביתו, מיאן למחול על תחושות הפגיעה בכבודו ולהתעשת, אלא היה נחוש להתעמת מידית עם המנוח ונקט בפעולות תכנוניות, על מנת להגשים תכלית זו.

הנאשם התקשר לאחר על מנת לרכוש ממנו נשק, תמורת תשלום בלתי מבוטל. גם כשהדבר לא הסתייע, לא נתקררה דעתו. הוא נטל סכין שאורך להבה 24 ס"מ ופנה לעבר ביתו של המנוח, כשאינו שועה לניסיונות אחיו, שנסע אחריו ברכבו, להניאו מלעשות כן.

משהגיע הנאשם אל הבית, עלה לקומה השנייה שם שהה המנוח ונקט כלפיו באלימות כשהוא נושך אותו ושורט אותו. הנאשם לא חדל ממעשיו אלא הסלים את האלימות ודקר את המנוח, בעוצמה, בבית החזה, דקירה עמוקה שפגעה בליבו והביאה לגדיעת פתיל חיו של המנוח, בחור צעיר בן 24.

לאחר האירוע, פעל הנאשם על מנת להסוות את הקשר בינו, כמבצע העבירה לבין האמצעי ששימש אותו לביצועה והשליך את הסכין ששימשה אותו לדקירה.

התנהגות זו מלמדת על תכנון ועל דבקות במימוש מטרת הפגיעה במנוח למרות הזמן שחלף מאז הריב שפרץ ביניהם ולמרות ניסיונות האח לעצור את הסלמת האירוע.

מדיניות הענישה הנוהגת

13. על רקע האלימות שפשתה במקומותינו ולשם מיגור תופעה פסולה זו, מצווים בתי המשפט להחמיר בעונשיהם של אלה, אשר על רקע עניינים של מה בכך, מקפדים חיי אדם באמצעות כלי משחית.

וכמאמר בית המשפט העליון בהקשר להריגה בנסיבות דומות, בע"פ 4705/11 מיכאל (מיקי) פרץ נ' מדינת ישראל (29.6.2014) (להלן: "פס"ד פרץ"): "... יש לתת את מלוא המשקל לחומרת העבירה שעבר, עבירה שעניינה נטילת חיי אדם, וזאת בנסיבות שנמצאות ברף הגבוה של עבירת ההריגה. המערער גדע את פתיל חיו של בחור צעיר, חייל בשירות חובה, שהיה אך בן 20, ועליו לשאת במלוא האחריות למעשיו. ביצוע המעשה באמצעות סכין מחייב אף הוא החמרה, כפי שנפסק לא אחת על-ידי בית משפט זה בכל הנוגע לסכנותיה של "תת-תרבות הסכין" ... יפים לעניין זה דבריו של השופט ס' ג'ובראן בע"פ 588/07 שמילה נ' מדינת ישראל (28.2.2008):

"שוב ושוב מגיעים לפתחו של בית משפט זה מקרים, בהם בשל סכסוך של מה בכך, נשלפת מנדנה הסכין, ומובילה למותו של אדם, בין אם מתוך כוונת קטילה מפורשת, ובין אם מתוך אדישות לחיי הזולת. בין כך ובין אחרת, מוטלת חובה ברורה על בית המשפט להיאבק ככל יכולתו בתופעה זו, כאשר הדבר יבוא לידי ביטוי, על פי רוב, בהסגתן של נסיבותיו האישיות של הדוקר מפני חומרת מעשיו, ובהטלתם של עונשים מחמירים".

14. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, מעלה כי קשת הענישה בעבירת ההריגה רחבה ותלויה בנסיבותיו הקונקרטיים של כל מקרה ומקרה. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם התחשבנו בגזרי הדין שיפורטו להלן, אשר אל חלקם הפנו ב"כ הצדדים, זאת בשינויים המחויבים.

א. בפס"ד פרץ נדון עניינו של מערער, בן 22 בעת ביצוע העבירה, שהגיע לגן ציבורי בו שהה באותה העת המנוח ביחד עם שני חבריו. בין המערער למנוח

התפתחו חילופי דברים שגלשו לתגרה, במהלכה דקר המערער את המנוח דקירה אחת בליבו שהובילה למותו.

בימ"ש קמא דחה את טענת המערער להגנה עצמית, הרשיע אותו בעבירת הריגה, וקבע כי מצויה במדרג הגבוה. על המערער, בעל עבר פלילי מכביד, נגזר מאסר בפועל למשך **18 שנים** ופיצוי בסך של 100,000 ₪. ערעור על פסק הדין נדחה.

ב. ע"פ 3217/10 **אלכסנדר וסילייב נ' מדינת ישראל** (27.01.2011)
נדחה ערעורו של המערער שהורשע על פי הודייתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות הריגה, השמדת ראיה, הדחה בחקירה ושיבוש מהלכי משפט, בגינן נגזר עליו, על פי הרף העליון של הסדר הטיעון, מאסר בפועל למשך **15 שנים**.

בין המערער, עידן לוי חסדאי (להלן: "עידן") ואחר נוסף, לבין המנוח נתגלעה מחלוקת כספית. על רקע זה החליטו המערער ועידן ללכת לביתו של המנוח בשעת לילה מאוחרת ולהתעמת עמו. עידן דקר את המנוח, באמצעות אולר קפיצי שהצטייד בו, והמנוח נטל סכין יפנית ופצע אותו באחת מאצבעותיו. או אז ולבקשתו של עידן הצטרף אליו המערער, נטל סכין ממתבח הדירה, וביחד עם עידן דקר את המנוח 16 פעמים בחלקים שונים של גופו. המערער ועידן שבו לדירת המנוח שם שרפו את בגדיהם, והאחר נוסף, אף שטף את הדירה במטרה להעלים כתמי דם. משסבר המערער כי אותו אחר נוסף הפליל אותו בחקירתו, העביר לו מסר כי עליו לחזור בו מגרסתו.

על עידן, אשר נקבע כי חלקו בפרשה דומיננטי יותר, גזר בית משפט קמא מאסר למשך **20 שנים**. ערעור שהגיש עידן לבית המשפט העליון התקבל ולאור אחידות הענישה בינו לבין המערער הופחת עונש המאסר ל-**17 שנים** (ע"פ 1941/10 **עידן לוי חסדאי נגד מדינת ישראל** (8.11.2011)).

ג. ע"פ 2090/06 **פלוני נ' מדינת ישראל** (10.1.2007), נדחה ערעורו של המערער, **קטיין**, שהורשע בעבירות של הריגה, החזקת סכין שלא כדין והפרת הוראה חוקית, ונדון למאסר למשך **20 שנים**.

המנוח נכנס לחנות על מנת לקנות נעליים, הבחין בכסף מזומן מונח על אחד מספסלי המדידה, והפנה את תשומת לבו של אחד מבני חבורת המערער לכך. התפתח דו-שיח אליו הצטרף המערער, אשר בשלב כלשהו שלף סכין שנשא על גופו, ודקר את המנוח בחזהו למוות ונמלט מהמקום.

ד. ע"פ 6795/05 **אואנינו נגד מדינת ישראל** (29.01.07). בין המערער, כבן 18, נעדר עבר פלילי, לבין המנוח, התנהל ויכוח על ליבה של נערה. המערער נענה למפגש שיזם המנוח במהלכו ולאחר שנדקר תחילה על ידו, דקר את המנוח 3 דקירות בחזהו וגרם למותו. על המערער, הושת מאסר למשך **18 שנים** וערעורו נדחה.

ה. ע"פ 7179/14 **עמית ז'ן-קלוד טוויל נ' מדינת ישראל** (22.11.2015). המערער הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של הריגה ושיבוש מהלכי משפט.

המערער גרם למות המנוח, שדקר אותו שנה קודם לכן, בעת שפגש בו באקראי, על ידי הכאתו בראשו, פעם אחת, באמצעות מפתח ברגים עשוי ברזל שהביא מרכבו. כמו כן העלים המערער את הרכב בו נסע וכן הורה לחבריו למסור בחקירה כי היה בחברתם. בית משפט קמא קבע את מתחם העונש ההולם כמצוי בטווח שבין **16 ל-20 שנות מאסר**, וגזר על המערער, בעל עבר פלילי, מאסר למשך **19 שנים**, כולל הפעלת מאסר על תנאי של שנה. ביהמ"ש העליון אישר את המתחם שקבע בית משפט קמא, הגם שאינו מן המתונים. עם זאת הקל בעונשו של המערער לנוכח שיקולי שיקום והעמידו על **17 שנים**.

ו. ע"פ 6224/11 **נור אבו רומי נ' מדינת ישראל** (19.5.2013). המערער צעיר נעדר עבר פלילי, הורשע על פי הודייתו בעבירות הריגה וחבלה בנסיבות מחמירות והושת עליו מאסר למשך **14 שנים**.

ברקע למעשים סכסוך על קופסת סיגריות שאירע קודם לכן, באותו היום. המערער ואחרים הגיעו למקום הימצאם של המנוח וחבריו. לאחר חילופי דברים שכללו דחיפות של המנוח ולאחר שהמנוח הכה באגרופו את המערער, שלף המערער סכין ודקר באמצעותה את המנוח בבטנו וגרם למותו.

נקבע כי העונש שהוטל על המערער, מצוי ברף העליון של טווח הענישה בעבירת הריגה, אך איננו חורג ממנו. עם זאת נקבע כי פער הענישה הגדול בין המערער לבין נאשמים אחרים באירוע, עליהם נגזר מאסר בפועל למשך 3 שנים, בגין עבירות אלימות חמורות פחות, נוצר חוסר פרופורציה משמעותי ובשל כך הופחת עונש המאסר ל- **12 שנים**.

15. חלק מהפסיקה עליה סמכה ידיה ב"כ המאשימה עניינה, בניגוד להליך שלפני, בענישה בגין ביצוע עבירת הריגה לצד עבירות חמורות נלוות שמצאו גם הן את ביטוין בענישה זו, או ענישה מוסכמת בגדר הסדרי טיעון.

הפסיקה עליה סמך ידיו ב"כ הנאשם מצאה את ביטויה בסעיף 14(ה ו- ו' דלעיל). באשר לע"פ 3490/13 **סורי נגד מדינת ישראל** (19.8.2015), המדובר בנסיבות ייחודיות שאינן מתקיימות בענייננו. באותו מקרה נקבע כי המערער נקלע לסיטואציה אלימה ולא מתוכננת שהחלה ביוזמת המנוח שהגיע כשהוא אווז במברג. אמנם טענת ההגנה העצמית שהעלה המערער נדחתה ואולם נקבע כי נסיבות האירוע מצדיקות הקלה בעונש המאסר בפועל והפחתתו **מ-9 שנים ל-7.5 שנים**.

16. לאור כלל האמור לעיל, ובשים לב לערכים החברתיים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם, לנסיבות ביצוע העבירות ולמדיניות הענישה כמפורט לעיל, מצאנו לקבוע את מתחם העונש ההולם ברכיב המאסר בטווח של **16-20 שנים**.

גזירת העונש בתוך המתחם

17. הנאשם יליד 1995 ובעת ביצוע את העבירות, טרם מלאו לו 20 שנים. הוא גדל ברקע משפחתי מורכב, חווה קשיי הסתגלות והזנחה וביצע בעברו, על רקע זה, ניסיון אובדני.

הנאשם הודה, טרם הוחל בשמיעת הראיות, בכתב אישום אשר תוקן מעבירת רצח להריגה, במסגרת הסדר טיעון שבבסיסו קושי ראייתי וכן שיקולים הנוגעים להיבט מודיעיני, זאת תוך הבעת חרטה על המעשים והפנמת הפסול שבביצועם והשלכותיהם.

הנאשם נעדר כל עבר פלילי וברי כי ריצוי מאסר ממושך לראשונה בחייו, ייתן בו את אותותיו וכן יפגע במשפחתו, המתמודדת עם קשיים כלכליים ועם מוגבלות פיסית ונפשית של אב המשפחה.

כעולה מהתסקיר בראשית מעצרו חווה הנאשם מצוקה נפשית ופעמיים ניסה לשים קץ לחייו. בעקבות מעקב וטיפול פסיכיאטרי חל שיפור במצבו הנפשי של הנאשם, הוא משתף פעולה עם גורמי שב"ס, נוטל חלק בהליך טיפולי ושומר על ניקיון מסמים.

18. מנגד אין להתעלם מהעולה מהתסקיר באשר לקושי של הנאשם לשלוט בדחפיו התוקפניים, בהצבת גבולות וחוסר אפשרות לבחון את התנהגותו באופן מעמיק נוכח העובדה כי מהלך האירוע אינו זכור לו. כמו כן מכך כי החשש להישנות עבירות לא הופג ונשקף מהנאשם סיכון בינוני להישנות עבירות אלימות, בדרגה בינונית גם היא.

19. לאור האמור לעיל אנו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 17 שנים מאסר בפועל שמניין מיום מעצרו, 10/9/15.

ב. 12 חודשים מאסר על תנאי לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 6 חודשים מאסר על תנאי לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. פיצוי בסך של 100,000 ₪ שישולם לעיזבונו של המנוח, בחמישה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.3.17 ובכל 1 לחודש שלאחריו. לא ישולם תשלום אחד מסך כל התשלומים יעמוד החוב כולו לפירעון מיד.

המאשימה תעביר את פרטי המוטב למזכירות תוך 14 ימים.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום ז' טבת תשע"ז, 05/01/2017 במעמד הנוכחים.

צבי דותן, שופט

דבורה עטר, שופטת

**רות לורך, שופטת, סגנית נשיא
אב"ד**

הוקלד על ידי בת חן סיקסיק